

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: R. B., nar. X, bytem trvale X
Právně zastoupen Mgr. Šimonem Baliharem, advokátem advokátní
kanceláře Görges a partners, se sídlem Žižkova 1737/52, 301 00
Plzeň

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,
IČO: 00007064, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 5. 4. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2024 č. j. CPR-9579-3/ČJ-2024-930310-V243,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím KŘPPK ze dne 7. 2. 2024, č. j. KRPP-19880-12/ČJ-2024-030022 bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) s ohledem na jeho neoprávněný pobyt na území ČR uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

unie, a to na dobu 2 roků. Současně mu byla stanovena doba 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí k vycestování.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce včasné odvolání, v němž zejména namítal, že mu byl v rámci řízení ustanoven tlumočník z jazyka ruského do českého a naopak, přičemž s ohledem na státní příslušnost žalobce mu měl být ustanoven tlumočník pro tlumočení z jazyka moldavského do českého a naopak. Žalobce má za to, že tímto bylo porušeno jeho právo vyplývající z čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť mu bylo znemožněno jednat před správním orgánem v jeho mateřském jazyce, moldavštině. Dále namítal, že rozhodnutí je v rozporu s § 179 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť jeho bydliště se nachází v bezprostřední blízkosti hranic s Ukrajinou, kde probíhá mezinárodní vojenský konflikt a v místě jeho bydliště panuje nepříznivá bezpečnostní situace. V důsledku toho byla rozhodnutím porušena zásada non – refoulement. Dále žalobce poukázal na rozpor s § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť na základě rozhodnutí došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť žije s přítelkyní Nikolou Šindelářovou, jež je na jeho přítomnosti závislá jak v osobní, tak i finanční rovině.

3. Žalovaný přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, jež byla podložena dostatečnými podklady. Dospěl k závěru, že vytýkané protiprávní jednání žalobce bylo napadeným rozhodnutím zákonným způsobem vymezeno, správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu danou § 119 odst. 1 bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. a dostatečným způsobem bylo zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. Doba, po niž nelze žalobci v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států, byla stanovena v zákonném rozmezí, přiměřené výši a způsob rozhodnutí koresponduje s rozhodovací praxí aplikovanou v obdobných případech, zároveň se správní orgán I. stupně vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce, přičemž žádnou neshledal důvodnou a žalobou napadeným rozhodnutím dle § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání zamítl.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě předně namítal, že mu bylo upřeno právo vyplývající z čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť mu bylo znemožněno před správním orgánem jednat ve svém mateřském jazyce, moldavštině, neboť mu byl ustanoven tlumočník z jazyka moldavského do českého a naopak. Tento postup žalobce považuje za nezákonný, neboť ruský ani český jazyk neovládá a nebyl tak schopen zcela porozumět smyslu otázek kladených správním orgánem. Pokud žalovaná při hodnocení této skutečnosti uvedla, že žalobce v odvolání neuvedl žádné skutečnosti, jež by byly v rozporu s jeho výpovědí do protokolu, pak toto neodpovídá skutečnosti, neboť žalobce v odvolání uvedl hned několik skutečností, jež jsou v rozporu s jeho výpovědí do protokolu, zejména uvedl obavy o své bezpečí, když v odvolání výslovně uvedl, že jeho předchozí výpověď nelze považovat za relevantní, neboť jeho výslech probíhal v rozporu s čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a kladeným otázkám, jejich účelu, nerozuměl. Řízení, při němž účastník dění před správním orgánem nerozumí, nemůže být spravedlivé, neboť je v důsledku uvedeného vyloučen z možnosti řádného uplatňování a chránění svých práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

5. Rozhodnutí je dle žalobce dále v rozporu s ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jakožto se zásadou non – refoulement plynoucí z Úmluvy o právním postavení uprchlíků, dále je rozhodnutí v rozporu s Úmluvou proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení a došlo jím k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, tedy je v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce v té souvislosti tvrdil, že se jeho bydliště v Moldávii nachází v bezprostřední blízkosti hranic s Ukrajinou, tj. Podněstřím, má proto obavy o svůj život a bezpečnost, neboť jeho bydliště je od Ukrajiny odděleno pouze řekou Dněstr a nelze mít proto pochybnosti o tom, že v místě jeho bydliště panuje nepříznivá bezpečnostní situace. Na území jeho bydliště má silný vliv Ruská federace, k čemuž navrhl důkaz – internetový článek https://www.irozhlas.cz/zpravy-svet/podnestri-moldavsko-rozhovor-jan-sir_2402282031 trs. Žalobce dále odkázal na varování Velvyslanectví ČR v Kišiněvě před cestami do Podněstří, jakožto oblasti kontrolované mezinárodně neuznávanou vládou, jež přiložil k žalobě. Přesto žalovaná vyhodnotila Moldavsko jako bezpečnou zemi, přičemž vycházela zejména z vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, na základě níž není Moldavsko považováno za nebezpečnou zemi původu a tudíž nelze mít dle žalované za to, že je rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozporu s právní úpravou. Bezpečnost dané země přitom musí být posuzována k okamžiku, kdy je toto posouzení vyžadováno a nelze vycházet pouze ze stanoveného seznamu bezpečných zemí původu, zejména za situace, kdy v sousední zemi probíhá mezinárodní válečný konflikt a v samotné zemi probíhá vnitřní konflikt s územím kontrolovaným mezinárodně neuznávanou vládou, tedy s Podněstřím. Žalovaná, ač se opírala o uvedenou vyhlášku, nerespektovala její ust. § 4 bod 2, jež stanovuje, že ČR považuje za evropsky bezpečnou třetí zemi Moldavsko s výjimkou Podněstří. Závěr žalované, že nedošlo k porušení zásady non – refoulement a tedy ani čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a dále k porušení čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, proto považuje žalobce za nesprávný. Správní orgány vycházely pouze z ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a neaplikovaly ustanovení Ženevské úmluvy a ustanovení Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení v souladu s čl. 10 Ústavy ČR, ač tyto mají aplikační přednost. O přípustnosti správního vyhoštění tedy mělo být rozhodováno s ohledem na mezinárodní smlouvy a nikoli pouze na vnitrostátní úpravu. Žalobce dále uvedl, že v souvislosti s nepříznivou bezpečnostní situací v Podněstří připravilo Rumunské ministerstvo národní obrany návrh zákona umožňující v případě ohrožení rumunských občanů na cizím území zásah armády Rumunska v zahraničí, přičemž tento návrh reaguje na hrozbu ze strany Ruské federace, v té souvislosti odkázal na internetový článek <https://www.novinky.cz/clanek/zahranicni-evropa-rumunska-armada-v-moldavsku-nebo-na-ukrajine-budeme-chranit-nase-obcany-planuje-bukurest-40466302>. Žalovaná dále nezohlednila skutečný obsah jeho odvolání, když uvedla, že žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti vztahující se k jeho osobě, pro něž by bylo na místě přezkoumat a přijmout individuální závěr k žalobcově osobní situaci v souvislosti s posouzením Moldávie jako bezpečné země původu. Žalobce však v té souvislosti uvedl, že se jeho bydliště nachází v bezprostřední blízkosti v řádu desítek metrů hranic s Ukrajinou, což dle něj dostatečně prokazuje vysoký stupeň nebezpečí, jež mu v místě jeho bydliště hrozí, a tedy se vztahují přímo k jeho osobě. Není proto pravdou, že by žalobce ve svém odvolání nevyjádřil důvodné obavy o svoji bezpečnost. Pokud je nevyjádřil v prvoinstančním řízení, bylo to z důvodu, že s ním nebylo jednáno v jazyce, jemuž dostatečně rozumí. Správní orgány tedy nezjistily správně skutkový stav ohledně bezpečnosti Moldavska a věc nesprávně právně posoudily, pokud nepostupovaly ve smyslu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

výše uvedených mezinárodních úmluv.

6. Žalobce dále v odvolání namítal, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, a tedy k rozporu s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců má být při posuzování dopadů rozhodnutí správního orgánu zohledněn mimo jiné dopad na společenské vazby a povaha a pevnost rodinných vztahů účastníka. Žalobce v odvolání, stejně tak jako ve své výpovědi uvedl, že má na území ČR vážný vztah se svou přítelkyní N. Š., jež je na jeho přítomnosti závislá. V té souvislosti navrhl, aby byl proveden její výslech.

7. Z výše uvedených důvodů poté žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě dne 10. 4. 2024 žalovaná uvedla, že protiprávní jednání žalobce spočívající v neoprávněném pobytu na území EU a smluvních států bylo nalézacím správním orgánem řádně zjištěno, spisovým materiálem doloženo a dostatečně odůvodněno, přičemž nebyla zjištěna taková procesní pochybení, jež by způsobovala nezákonnost správního řízení či rozhodnutí. V souvislosti s uplatněnými žalobními námitkami žalovaná odkázala na odůvodnění obou správních rozhodnutí, neboť se správní orgány zcela dostačujícím způsobem vypořádaly se vším, co v řízení vyšlo najevo i s tím, co uvedl žalobce. Navrhla proto, aby byla žaloba zamítnuta.

IV.

Replika žalobce

9. Žalobce v reakci na vyjádření žalovaného uvedl, že se žalovaná ve svém vyjádření nijak věcně nevyjádřila k obsahu podané žaloby a tudíž ani nijak nevyvrátila její důvodnost.

V.

Posouzení věci soudem

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

11. S ohledem na stanovisko žalobce bylo ve věci nařízeno ústní jednání, z něhož se žalovaná omluvila. Žalobce zopakoval a rozvedl svoji žalobní argumentaci.

VI.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je nedůvodná.

13. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: Při pobytové kontrole

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

provedené Policií ČR Krajským ředitelstvím policie Plzeňského kraje v objektu Buková 6, Mezholezy byl žalobce jednou ze šesti kontrolovaných osob, přičemž bylo zjištěno, že má v cestovním dokladu otištěné přechodové razítko do schengenského prostoru ze dne 16. 4. 2023 a bylo pojato podezření, že na území ČR pobývá od 15. 7. 2023 nelegálně. Protože nebyl schopen jiným způsobem prokázat legální pobyt na území ČR, byl dne 7. 2. 2024 v 7.00 hod. zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR a eskortován na OCP k provedení dalších úkonů. Následně bylo zjištěno, že žalobce nemá na území ČR povolen žádný druh pobytu, tedy zde pobývá bez oprávnění k pobytu, aniž by k tomu byl oprávněn.

14. Usnesením Policie ČR KRŘP Plzeňského kraje č. j. KRPP-19880-7/ČJ-2024-030022 ze dne 7. 2. 2024 byla pro řízení ustanovena tlumočnickem z jazyka ruského do jazyka českého a naopak Mgr. Oksana Balcarová, přičemž možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání žalobce nevyužil. Uvedeného dne žalobce při výsledku uvedl, že českému jazyku nerozumí, a proto žádá tlumočnicka do ruského jazyka. Do ČR přicestoval poprvé v roce 2019 na základě cestovního dokladu, pracoval vždy na stavbách. Naposledy přicestoval před 9 měsíci, před cca 5 měsíci si našel přítelkyni Nikolu, jejíž příjmení si nepamatuje, tato pracuje v SRN na směny, bližší informace nemá, nemá k dispozici žádné fotky na mobilním telefonu, neboť cca 1 měsíc používá nový telefon, je ženatý, ale má v úmyslu se rozvést. Z území ČR nevycestoval poté, co mu skončila platnost oprávněného pobytu, jež platila do 14. 7. 2023. Poté, co se s ním rozešla manželka a v Moldavsku zůstal pouze jeho otec, neměl důvod se tam vracet. Neučinil žádné kroky pro legalizaci svého pobytu v ČR, uvědomuje si, že svým pobytem porušuje české zákony. Jeho manželka a společné děti ve věku rok a 9 let jsou v Rusku. Na území ČR nemá sjednané zdravotní pojištění, společnou domácnost sdílí s přítelkyní, v ČR nemá žádné příbuzné. Do ČR přicestoval kvůli práci dne 16. 4. 2023. Jeho sestra žije v Rusku, žalobce je s manželkou i dětmi v kontaktu, pomáhá jim finančně. Koncem února chtěl odjet do Moldavské republiky. V případě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění odcestuje do svého domovského státu dobrovolně, v případě, že se nebude moci vrátit zpět, zkusí požádat přítelkyni, aby za ním přijela. Ve své domovské zemi není ohrožen na životě, nic mu tam nehrozí, ani mučení či nelidské či ponižující zacházení, trest, držení v otroctví, nevolnictví, výkon nucených nebo povinných prací, nehrozí mu ani, že by byl z nějakého důvodu zbaven svobody, v zemi má zaručeno právo na osobní bezpečnost, předpokládá, že i právo na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces, má možnost, aby tam byly jeho záležitosti projednány nezávislým a nestranným soudem. Na území ČR nemá žádný majetek. Má peníze na vycestování. Na území ČR či jiného členského státu EU nežádal o mezinárodní ochranu. Cítí se zdravý, neužívá pravidelně léky. Žalobce si protokol o svém výsledku přečetl, s jeho obsahem souhlasil a nepožadoval v něm provedení žádných změn ani doplnění, po seznámení s podklady rozhodnutí mu byla dána možnost se k nim vyjádřit, přičemž neměl žádné návrhy ani důkazy pro rozhodnutí ve věci.

15. První žalobní námitkou žalobce byla skutečnost, že pro správní řízení byl ustanoven tlumočnick z ruského do českého jazyka, v důsledku čehož mu bylo znemožněno jednat v jeho mateřském jazyce, tj. moldavštině, čímž došlo k porušení práva vyplývajícího z čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Jak vyplývá z usnesení o ustanovení tlumočnicka, žalobce měl možnost podat proti němu odvolání, přičemž této možnosti nevyužil. Jak vyplývá z rozhodnutí, sám žalobce požádal o ustanovení tlumočnicka do ruského jazyka. Z obsahu protokolu o výsledku žalobce je zjevné, že mu nečinila komunikace v ruském jazyce žádné obtíže, pokládaným otázkám rozuměl, řádně, přilehavě a zcela jasně a jednoznačně na ně odpovídal. Po přečtení protokolu výslovně uvedl, že všemu rozuměl a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nežádal provedení změn, oprav ani doplnění a své výhrady týkající se tlumočení sdělil až v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalobce tuto skutečnost odůvodňuje právě jako důsledek toho, že nebylo tlumočeno do moldavštiny, ale do ruštiny, přičemž soud v této skutečnosti příčinu uvedení nových tvrzení nespatřuje a tvrzení žalobce v tomto směru považuje za účelová. Z uvedených skutečností je i dle názoru soudu zřejmé, že právo žalobce uvedené v čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod jednat v jazyce, který ovládá, porušeno nebylo. Tuto žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

16. Dále žalobce namítal, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení zásady non – refoulement, tj. čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, jež stanoví, že „*žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice země, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení*“ a k porušení čl. 3 odst. 2 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, který stanovuje, že příslušné orgány musejí vzít v úvahu veškeré související okolnosti, včetně, v odůvodněných případech, existence trvalého hrubého, zřejmého nebo masového porušování lidských práv v daném státě. V té souvislosti argumentoval tím, že se jeho bydliště v Moldávii nachází v bezprostřední blízkosti hranic s Ukrajinou, v bezprostřední blízkosti hranic s Podněstřím, tedy územím, jež je pod silným vlivem Ruské federace. V rozporu s touto skutečností žalovaná vyhodnotila Moldavsko jako bezpečnou zemi, přičemž vycházela zejména z vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ačkoli bezpečnost dané země musí být posuzována k okamžiku, kdy je toto posouzení vyžadováno. Zároveň dle žalobce nerespektovala ust. § 4 bod 2 tyto vyhlášky, jež stanovuje, že ČR považuje za evropskou bezpečnou třetí zemi Moldavsko, s výjimkou Podněstří.

17. Žalovaná vycházela z § 120a písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož „*Policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinná si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné; to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*“ Dle žalobce nelze v jeho případě Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu s ohledem na to, že se místo jeho bydliště nachází v těsném sousedství s Podněstřím. V té souvislosti je třeba odkázat na výslech žalobce, který opakovaně uvedl, že mu v domovské zemi nehrozí žádná forma mučení, není v ní ohrožen na životě, není v ní podroben nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestu a je zaručeno právo na jeho bezpečnost. Dále nelze pominout, že při provedeném výslechu uvedl, že do svého domovského státu odjede dobrovolně a dále, že do Moldavské republiky chtěl odjet již ke konci měsíce (tedy února 2024) a to za situace, kdy se v jeho domovské zemi nachází pouze jeho otec, zatímco jeho manželka a děti i jeho sestra se nachází v Rusku. Zároveň žalobce v té souvislosti žádný závažný důvod, pro nějž by byl nucen se do svého domovského státu, být třeba jen dočasně, vrátit a jako důvod, proč odcestoval z Moldavska, uvedl, že jím byla práce v zahraničí. Pokud žalobce v této souvislosti uvádí, že své výhrady týkající se posouzení Moldavska jako bezpečné země, při svém výslechu nesdělil pouze v důsledku způsobu tlumočení, pak soud toto tvrzení považuje s ohledem na uvedené skutečnosti za účelové a nevěrohodné. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v domovském státě vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Ani tuto námitku proto soud neshledal důvodnou, neboť je zjevné, že napadeným rozhodnutím nedošlo k porušení zásady non refoulement.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

18. Další žalobní námitka žalobce se týkala přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Oba správní orgány došly ke shodnému závěru a to, že rozhodnutí není ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřené. Žalobce pobýval na území EU a smluvních států v období od 15. 7. 2023 do 7. 2. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Svoji námitku odůvodňuje tím, že cca v září 2023 navázal na území ČR vztah s N. Š., nar. X, jež je státní občankou ČR, přičemž s ní žije ve společné domácnosti. Ze zjištění žalované navíc vyplývá, že uvedená osoba v dostupných evidencích Policie ČR neexistuje, přičemž i v případě, že by žalobce „jen“ uvedl nesprávné údaje a s osobou státní příslušnosti ČR by udržoval vztah a žil s ní ve společné domácnosti, pak se nejedná o důvod, z něhož by bylo možno usuzovat na nepřiměřenost rozhodnutí. Sám žalobce uvedl, že měl v úmyslu koncem února 2024 dobrovolně odcestovat do Moldavska, přičemž mu nic nebrání, aby v případě, že by chtěl i nadále vést společnou domácnost s přítelkyní, toto realizoval ve své domovské zemi, zvláště za situace, kdy jeho manželka žije spolu s dětmi na území Ruské federace. Nelze v té souvislosti nezmínit, že tvrzený vztah není vztahem dlouhodobým a zároveň lze mít jisté pochybnosti o jeho hloubce i s ohledem na předpokládanou jazykovou bariéru mezi žalobcem a jím tvrzenou přítelkyní a s ohledem na skutečnost, že tato má pracovat v SRN na směny. Žalobce při výslechu nebyl schopen uvést příjmení své údajné přítelkyně. Nelze zároveň ignorovat skutečnost, že žalobce navázal tvrzený vztah v době svého nelegálního pobytu na území ČR, tudíž si musel být vědom rizik, jež pro jeho nový vztah z uvedené skutečnosti vyplývají. Jak vyplývá z výslechu žalobce, kromě tvrzené přítelkyně nemá na území ČR žádné osobní vazby. Žalobce neuvedl žádné konkrétní a individualizované hrozící zásahy takové intenzity, aby opodstatňovaly důvody domnívat se, že napadené rozhodnutí může být z pohledu zásahu do jeho rodinného a soukromého života nepřiměřené. Žalobce uvedl, že jeho údajná přítelkyně je na něm závislá, aniž však specifikoval, jakým konkrétním způsobem. S ohledem na uvedené se soud ztotožnil se závěry správních orgánů, že předmětné rozhodnutí není ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřené.

19. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

20. Jak vyplývá ze správního spisu, není pochyb o naplnění skutkové podstaty uvedené pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedenou skutkovou podstatu, resp. zákonem předpokládané podmínky pro její naplnění naplnil tím, že ode dne 15. 7. 2023 do dne 7. 2. 2024 pobýval na území ČR bez povolení k tomu určenému, tj. pobýval na území ČR nelegálně. Tuto skutečnost žalobce sám potvrdil, přitom to je právě žalobce, kdo měl učinit vše potřebné pro to, aby jeho pobytová situace neodporovala právnímu řádu ČR.

21. S ohledem na uvedené nepovažuje soud napadené rozhodnutí za nepřiměřené, neboť bylo prokazatelně zjištěno naplnění skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců a současně nebylo rozhodnutí žalovaného shledáno jako nepřiměřené z pohledu § 174a téhož zákona a v důsledku toho odůvodňující přistoupení k aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců. Soud dospěl k závěru, že se správní orgány obou stupňů s otázkou přiměřenosti napadeného rozhodnutí vypořádaly dostatečným, jasným, srozumitelným a především přezkoumatelným způsobem a pro své závěry shromáždily i dostatek podkladů pro to, aby nevznikly pochybnosti o tom, zda tvrzení žalobce či závěry žalovaného jsou založeny na reálném podkladu. Správní orgány v tomto směru postupovaly v souladu s právní úpravou a ustálenou rozhodovací praxí. Soud s ohledem na uvedené dospěl ke

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

shodnému názoru jako správní orgány, a to, že vydáním rozhodnutí o vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.

22. Žalobce ve správním řízení neuvedl a žalovaná nenalezla žádné konkrétní individualizované skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do jeho domovského státu vážná újma. Za situace, kdy žalobce pochází z bezpečné země původu a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve svém domovském státě vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců, nebyl důvod, aby bylo vyžadováno závazné stanovisko ministerstva, zda je vycestování žalobce možné. (viz § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců) Ani soud neshledal u žalobce důvody znemožňující jeho vycestování do Moldavska, neboť dospěl k závěru, že mu tam nehrozí skutečné nebezpečí ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na žalobce se tedy nevztahují důvody znemožňující vycestování a jeho vycestování je možné. Vzhledem k současnému válečnému konfliktu na Ukrajině, která má převážnou část hranice s Moldavskem, lze v případě, že u žalobce vzniknou důvody znemožňující jeho vycestování, uplatnit postup podle § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a na jeho žádost vydat nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu (§ 101 správního řádu).

23. Soud po přezkoumání správního spisu stejně jako napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně došel k závěru, že si správní orgány obou stupňů obstaraly dostatek podkladového materiálu pro to, aby následně vydaná rozhodnutí byla objektivní a vycházela z dostatečně zjištěného stavu věci, který neponechává žádný prostor k pochybám a stejně tak vypovídá o ustálené rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných případech. Soud dospěl k závěru, že správní orgány správně posoudily společenskou škodlivost jednání žalobce, míru jeho zavinění a shledaly uložené správní vyhoštění jako opatření, které odpovídá zájmu sledovanému zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná shledala rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako zákonné, v souladu s veřejným zájmem a odpovídající okolnostem daného případu a soud se s jejím hodnocením ztotožňuje, postup správních orgánů shledává v souladu ustanoveními § 3, § 50 odst. 3 či § 2 odst. 4 správního řádu, když byl skutečný stav věci zjištěn dostatečným způsobem a bylo přihlíženo ke všem skutečnostem bez ohledu na to, zda svědčily ve prospěch či neprospěch žalobce. Stejně tak přijaté řešení odpovídá veřejnému zájmu a okolnostem daného.

24. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s., neboť ji shledal nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**).

VII.

Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jež měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 10. 6. 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.